

Arrest

nr. 240 482 van 3 september 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
in zijn hoedanigheid als voogd voor X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT
Haachtsesteenweg 55
1210 SINT-JOOST-TEN-NODE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in zijn hoedanigheid als voogd voor X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 31 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 januari 2020 houdende het bevel tot terugbrenging.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS .

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN LAER, die loco advocaat M. DOUTREPONT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam op 20 november 2017 in België aan en indiende twee dagen later een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek resulteerde in de beslissing van 18 mei 2018 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS), waarbij de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd verworpen bij arrest nr. 223 532 van 3 juli 2019.

Op 6 mei 2019 werd een aanvraag ingediend, in toepassing van artikel 61/14 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 14 januari 2020 werd de bestreden beslissing genomen. Ze luidt als volgt:

“Bevel tot terugbrenging

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan Mijnheer L.H. van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij, bevel gegeven de genaamde Y. E., geboren te F. op 16/01/2006, van nationaliteit Albanië, verblijvende te [...], binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1,1° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokkene is niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Betrokkene is noch in het bezit van een paspoort, noch van een visum (geen kopie PP in het dossier). Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enig recht geput worden.

Betrokkene kwam samen met zijn broer, Y. B. (ov.: ...), op 20/11/2017 in België aan en dient op 22/11/2017 een verzoek tot internationale bescherming in. Diezelfde dag wordt een signalementsfi che opgesteld voor de Dienst Voogdij. Deze laatste gaat op 27/11/2017 over tot de aanstelling van een voogd.

Op 18/05/2018 oordeelt het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (verder CGVS) dat betrokkene niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor het statuut van subsidiaire bescherming. Albanië staat geklasseerd als een veilig land en er werd onvoldoende bewezen dat er geen beroep gedaan kan worden op de autoriteiten ter plaatse voor de nodige hulp. De voogd dient op 30/05/2018 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV) tegen deze beslissing. Op 05/07/2019 wordt het beroep verworpen.

Op 06/05/2019 dient de voogd een aanvraag in voor de toepassing van artikel 61/15 en volgende van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexes tot 110 undecies van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De voogd voegt hierbij volgende stukken toe: evolutieverslag jeugdzorg Emmaus 2018, aanwijzing voogd, bijlage 26, geboortecertificaat, bewijs inschrijving school.

In deze aanvraag vermeldt de voogd het volgende: In het dossier is er sprake van extreme armoede alsook van ernstig intra-familiaal geweld vanwege de vader. De moeder was niet in staat om haar jongens te verdedigen, te beschermen. Moeder is zwak en ziek. Zelfs geen geld voor apotheek. Verloor recent een uitkering. Vader is nog steeds gewelddadig en momenteel zonder inkomen. Het gezin overleeft momenteel van vrijwillige giften.

Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15/12/1980 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981 wordt betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een gehoor op 15/07/2019.

Tijdens dit gehoor verklaart betrokkene het volgende: In Albanië is het heel slecht. Mijn huis was niet zo goed. Ik wil gewoon een normaal leven. Als het regent, ons huis staat vol met water. Mijn vrienden waren ook niet zo goed, ze pestten me soms. De mensen lachen met ons. We hadden geen geld. Ik ben samen met mijn moeder en broer B. in 2017 vertrokken uit Albanië. Ik was toen 11 jaar oud. Mijn zus kwam niet mee omdat we niet zoveel geld hadden en ze wou niet zo hard mee. Ze was ook ouder. Mijn vader was altijd boos en mijn moeder was lief. Mijn vader wil mijn zus uithuwelijken voor het geld. Wij gingen niet alle dagen naar school in Albanië omdat we vader moesten helpen met hout halen voor de winter. Ik wil in België blijven omdat het goed is, hier heb ik meer vrienden, hier voel ik me goed.

Betrokkene verklaart verder dat hij geen contact heeft met vader; enkel met zus en moeder. Hij wil zijn vader niet zien omdat deze slechte dingen heeft gedaan. "Hij sloeg soms moeder, hij geeft geen geld aan moeder, hij roept altijd, hij vindt van zijn eigen dat hij goed is, maar hij doet eigenlijk niets.

Betrokkene wordt op 18/07/2019 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980 voor een periode van 6 maanden en dit in het kader van het onderzoek naar de duurzame oplossing.

Op 19/07/2019 wordt "the State Agency for the Rights and Protection of the Child" te Albanië gecontacteerd met de vraag een sociaal onderzoek uit te willen voeren (family assessment, verder FA). Op 16/12/2019 maken zij de resultaten van het onderzoek over. Bij het bezoek van de onderzoeker ter plaatse was enkel de vader aanwezig. In het verslag staat het volgende vermeldt: Het gezin Y. is samengesteld uit 5 leden. Onlangs is de 20 jarige zus van de 2 kinderen uit het leven gestapt. De oorzaak zou een depressie geweest zijn. De belangrijkste bron van inkomsten van het gezin is voornamelijk afkomstig van het seizoenswerk van het hoofd van het gezin, de heer Y. N., die medicinale planten verzamelt en daarna verhandelt. De ouders beweren dat de kinderen familieleden hebben in België maar hebben de concrete band die ze met deze mensen hebben niet gespecificeerd. De belangrijkste reden dat de kinderen zijn geëmigreerd, houdt verband met de moeilijke economische omstandigheden waarin het gezin verkeert. Voor de kinderen hun vertrek uit Albanië, gingen ze er naar school, met name in het 9de en 6de leerjaar. Ze behaalden goede resultaten en waren heel sociaal met hun klasgenoten. Het gezin was wel in conflict over het economisch aspect omdat het niet in de behoeften kon voorzien zoals bij hun leeftijdsgenoten. Het gezin kon geen schoolboeken, kleding en in sommige gevallen zelfs geen eten verstrekken. De kinderen waren ontevreden over de levensomstandigheden die het gezin hen bood. Zij hadden het gevoel dat ze veel dingen niet hadden vergeleken met hun leeftijdsgenoten. De evaluator stelde tijdens het familiebezoek vast dat de woning afgeleefd was, vochtig en de hygiënische omstandigheden ongeschikt waren. Ondanks de economische onmogelijkheid heeft het gezin verklaard dat als de autoriteiten beslissen de kinderen terug te sturen zij bereid zijn om hen op te vangen met als enige reden dat ze van hun kinderen houden en het allerbeste voor hen wensen. Er is geen bewijs gevonden dat er een element is van huiselijk geweld of misbruik. Volgens de verkregen informatie van het gezin en de burens is er geen twijfel over het gebruik van drugs of alcohol door de familieleden.

Op 08/12/2019 deelt de begeleider van het centrum mee dat de zus van betrokkene en diens broer uit het leven zou gestapt zijn (wat dus bevestigd werd via het FA ter plaatse - zie paragraaf boven). Op 20/12/2019 worden deze resultaten van het onderzoek ter plaatse overgemaakt aan de voogd.

Aldus, rekening houdend met de resultaten van het FA, de elementen in de aanvraag van de voogd alsook met de verklaringen van betrokkene (en diens broer B.) en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier kan men niet stellen dat de duurzame oplossing voor betrokkene in België ligt.

In eerste instantie verwijzen we naar de belissing genomen dd. 20/12/2019 in het dossier van broer B. betreffende de voor hem ingediende aanvraag voor de toepassing van artikel 61/14 en volgende van de wet van 15/12/1980. Een bijlage 38 werd ter betekening overgemaakt aan de voogd. De duurzame oplossing voor B. wordt beschouwd als zijnde in Albanië. Inmiddels is B. meerderjarig geworden op 02/01/2020 en verblijft deze dus illegaal in België

Conform artikel 61/14-2^e van de wet van 15/12/1980 kan een duurzame oplossing bestaan uit een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij door andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet gouvernementele organisaties of in het land waar de ouders zich legaal bevinden.

Er dient opgemerkt te worden dat er op heden op geen enkele manier bewezen wordt dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk op het Belgisch grondgebied dient te situeren. De Vreemdelingenwet dient in de eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgisch grondgebied bevinden en voor wie er geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst. Artikel 61/17 van de wet van 15/12/1980 stelt de vrijwaring van eenheid van gezin voorop en op heden zijn er onvoldoende elementen die toelaten dit principe in twijfel te trekken.

Uit het onderzoek ter plaatse blijkt dat de familie geïdentificeerd en gelokaliseerd werd (dorp D., regio M., wijk H.). Laat het duidelijk zijn dat er op dit ogenblik nog steeds opvang en verzorging aanwezig is in

Albanië en dit in eerste instantie bij de ouders. Contact met de ouders is mogelijk. Bovendien verklaart de vader dat als de autoriteiten in België beslissen om de kinderen terug te sturen, ze bereid zijn om ze terug op te vangen omdat ze van hun kinderen houden en het allerbeste voor hen wensen. De stelling van betrokkene (en diens broer) als dat zij niet goed behandeld werden door hun vader, deze laatste hen en moeder soms sloeg, berust op verklaringen zonder enig objectief bewijs en de waarachtigheid van deze verklaring kan eveneens in twijfel getrokken worden rekening houdend met het resultaat van het onderzoek ter plaatse. Daargelaten, het is daarnaast ook niet bewezen dat hiervoor beroep gedaan werd op de Albanese autoriteiten noch dat deze laatste geen hulp of bescherming kon of wilde geven. Hierbij verwijzen we naar hetgeen het CGVS in haar beslissing van 18/05/2018 stelt: "In 2006 is de wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door (ex)partners/(ex)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een "nationaal doorverwijzingsmechanisme" aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties." Uit de rechtspraak Van het CGVS blijkt duidelijk dat de Albanese autoriteiten in geval van problemen voldoende maatregelen kan nemen ter bescherming van alle onderdanen (cfr. Child Protection Units).

Uit verklaringen van betrokkene (en overigens ook deze van zijn inmiddels meerderjarige broer B.) evenals uit het resultaat van het FA blijkt daarnaast ook dat betrokkene hoofdzakelijk omwille van economische redenen zijn thuisland heeft verlaten. De redenen voor zijn komst en verder verblijf in België zijn eerder van economische aard. Dit motief is vreemd aan de toepassing van artikel 61/14 en volgende van de wet van 15/12/1980 waarbij een tijdelijke machtiging tot verblijf kan toegekend worden aan de niet-begeleide minderjarige vreemdeling indien de duurzame oplossing het verblijf in België is. Nergens voorzien deze bepalingen in een toekenning van verblijf en dit omwille van bovenvermelde reden(en), d.i. m.o.o. betere toekomstperspectieven.

Hierbij verwijzen wij naar het arrest van de RvV 165950 van 08/05/2015 dat o.a. stelt: "Socio-economische overwegingen op zich zijn onvoldoende om te leiden tot het scheiden van ouders van hun kind". Een terugkeer naar Albanië betekent dus geenszins een schending van artikel 3 IVRK. Opnieuw in bovenvermeld arrest stelt de RvV dat dit artikel (en haar verdere comments) niet kan gelezen worden als zijnde "voorop te stellen dat de socio- economische ontwikkeling meer in het belang wordt geacht dan gezinshereniging met ouders in een minder ontwikkeld land." Verder staat in dit Arrest van de RvV nog te lezen: "Waar de verzoekende partij nog betoogt dat artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat economische elementen in overweging worden genomen bij het bepalen van de duurzame oplossing gaat zij voorbij aan de eerste paragraaf van deze bepaling dat uitdrukkelijk de gezinshereniging als duurzame oplossing vooropstelt overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het IVRK, in het land waar de ouders zich legaal bevinden. In dit verband kan niet gelezen worden dat socio- economische omstandigheden dienen te worden afgewogen alvorens de gezinshereniging bij de ouder in het land van herkomst als duurzame oplossing te voorzien".

Men kan aannemen dat de ouders van betrokkene het financieel niet breed hebben in Albanië, maar dit bewijst op geen enkele manier dat zij niet in staat zijn om de zorg en de opvang van betrokkene te garanderen en verder te zetten zoals dit in het verleden reeds gebeurde tot aan zijn komst in België. Conform artikel 9 en 10 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind is er geen enkele bevoegde instantie aldaar die beslist heeft dat een scheiding tussen de ouder(s) en het kind in zijn hoger belang dient opgelegd te worden om die redenen. De ouders zijn nog steeds verantwoordelijk voor de zorg en opvang van betrokkene, net zoals zij dit steeds gedaan hebben in het verleden tot aan zijn komst naar België.

Conform artikel 61/19 stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar Albanië voorop alwaar betrokkene kan herenigd worden met de ouders. Zijn meerderjarige broer kan betrokkene begeleiden.

In het kader van een vrijwillige terugkeer kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van een organisatie zoals de IOM, Caritas of

Fedasil op de medewerking van onze dienst. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer.

Dit bevel tot terugbrenging dient aan de voogd betekend te worden, een exemplaar dient aan de voogd meegegeven te worden, een exemplaar dient ons ondertekend teruggezonden te worden, een derde exemplaar blijft ter beschikking van uw diensten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is onder meer afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. In het derde middelonderdeel betoogt verzoeker dienaangaande dat de verwerende partij een zeer partijdige lezing heeft gedaan van het verslag van de Family Assessment (FA) waar zij stelt dat er nog steeds opvang en verzorging aanwezig is door zijn ouders in het herkomstland, terwijl dit verslag uitdrukkelijk stelt dat het niet in het belang van verzoeker zou zijn om terug te keren naar het gezin aangezien zijn ouders niet kunnen instaan voor zijn basisbehoeften. Zodoende werd niet op afdoende wijze rekening gehouden met alle pertinente elementen van het dossier en werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

2.2.1. Het komt gepast voor om het wettelijk kader waarbinnen de bestreden beslissing tot stand is gekomen, toe te lichten:

De bestreden beslissing is het resultaat van de aanvraag voor een machtiging tot verblijf overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet die verzoekers voogd voor haar pupil (verzoeker) had ingediend. Deze aanvraag vergt een onderzoek naar de duurzame oplossing voor de betrokken minderjarige.

Deze “duurzame oplossing” wordt in artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet als volgt gedefinieerd:

“[...] 2° duurzame oplossing:

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;”*

De drie onderscheiden mogelijkheden van “duurzame oplossing” staan echter niet louter naast elkaar en op gelijke voet. Artikel 61/17 van dezelfde wet bepaalt immers:

“Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind.”

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om:

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;*
- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is. Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.”*

Artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 Alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen jegens een illegaal op het grondgebied verblijvende niet-begeleide minderjarige vreemdeling, neemt de minister of zijn gemachtigde elk voorstel

tot duurzame oplossing van zijn voogd in overweging en houdt hij rekening met het hoger belang van het kind.

§ 2 De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of;

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige.”

De Raad wijst erop dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 106/2013 van 18 juli 2013 met betrekking tot de artikelen 61/14 en 61/17 van de Vreemdelingenwet heeft gesteld dat *“de bestreden wet tot doel [heeft] het statuut van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen te verduidelijken en vast te leggen in de wet. Meer in het bijzonder schrijft die wet het bepalen van een duurzame oplossing voor die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast en beschermt zij die laatste tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. De bestreden wet ligt dus op algemene wijze in het verlengde van artikel 22bis van de Grondwet, de artikelen 3 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008.”* Het Hof overweegt dat het begrip “duurzame oplossing”, zoals gedefinieerd in artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet, drie gevallen omvat en stelt: *“Hoewel het juist is dat die bepaling enkel voor het eerste overwogen geval, namelijk de gezinshereniging, uitdrukkelijk naar de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind verwijst, moet zij evenwel in samenhang worden gelezen met artikel 61/17 van de wet van 15 december 1980, dat op algemene wijze, « bij het bepalen van de duurzame oplossing », welke die ook zij, de verplichting oplegt om de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en « het hoger belang van het kind” in acht te nemen, alsook met artikel 74/16 van die wet, dat de overheid, voor de beslissing met betrekking tot de duurzame oplossing, op algemene wijze voorschrijft rekening te houden met « het hoger belang van het kind ». Met het hoger belang van het kind dient dus rekening te worden gehouden door de overheid bij het bepalen van een duurzame oplossing, welke die ook zij.”* Daarbij concludeert het Hof dat *“artikel 61/14, 2°, van de wet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met de artikelen 61/17 en 74/16 van dezelfde wet, de terugkeer van de minderjarige naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij is gemachtigd of toegelaten tot verblijf of de gezinshereniging enkel mogelijk maakt als duurzame oplossing voor zover die terugkeer of die hereniging verenigbaar is met het hoger belang van het kind. De garanties op adequate opvang en verzorging die door de overheid in aanmerking moeten worden genomen alvorens een beslissing te nemen, omvatten bijgevolg de waarborgen inzake opvoeding.”*

2.2.2. In de bestreden beslissing blijkt de verwerende partij van oordeel dat, rekening houdend met het gevoerde family assesment, de elementen in de aanvraag die door de voogd werden aangebracht, de verklaringen van verzoeker en zijn broer en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier, niet kan worden gesteld dat de duurzame oplossing voor verzoeker in België ligt. Zij motiveert dat de vrijwaring van eenheid van gezin door artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet voorop wordt gesteld en dat er op heden onvoldoende elementen zijn die toelaten dit principe in twijfel te trekken. Zij wijst erop dat de familie geïdentificeerd en gelokaliseerd werd, dat het duidelijk is dat er nog steeds opvang en verzorging aanwezig is in Albanië en dit in eerste instantie bij de ouders, dat contact met de ouders mogelijk is, dat de vader verklaart dat het gezin bereid is om de kinderen terug op te vangen omdat zij van hen houden en het allerbeste voor hen wensen, dat de verklaringen omtrent de agressie van de vader berust op verklaringen zonder enig objectief bewijs, dat de waarachtigheid ervan in twijfel kan worden getrokken gelet op het resultaat van het onderzoek ter plaatse, dat het niet bewezen is dat hiervoor beroep werd gedaan op de Albanese autoriteiten noch dat deze laatsten geen hulp of bescherming konden of wilden geven, dat uit de beslissing van de CGVS duidelijk blijkt dat de Albanese autoriteiten in geval van problemen voldoende maatregelen kan nemen ter bescherming van

alle onderdanen, waarbij wordt verwezen naar Child Protection Units, dat uit de verklaringen van verzoeker en zijn broer evenals uit het resultaat van het FA blijkt dat verzoeker hoofdzakelijk om economische redenen zijn thuisland heeft verlaten, dat dit motief vreemd is aan de artikelen 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet en dat nergens in deze bepalingen een toekenning van verblijf met het oog op betere toekomstperspectieven is voorzien. De verwerende partij verwijst ter zake naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verder wordt gesteld dat kan worden aangenomen dat de ouders van verzoeker het niet breed hebben in Albanië, maar dat dit op geen enkele manier bewijst dat zij niet in staat zijn om de zorg en opvang van verzoeker te garanderen en verder te zetten zoals dit reeds gebeurde tot aan zijn komst naar België. Er is, conform artikel 9 en 10 van het IVRK, geen enkele bevoegde instantie aldaar die beslist heeft dat een scheiding tussen kind en ouders in het hoger belang van het kind moest worden opgelegd. Een spoedige terugkeer naar Albanië wordt dan ook vooropgesteld conform artikel 61/19 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Verzoeker citeert uit het FA-verslag en betoogt dat dit verslag uitdrukkelijk stelt dat het niet in zijn belang is om terug te keren naar het gezien aangezien zijn ouders niet kunnen instaan voor zijn basisbehoeften. Hij is van oordeel dat het verslag op zeer partijdige wijze werd gelezen en het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

2.2.4. De verwerende partij is in haar nota niet ingegaan op deze concrete argumenten van verzoeker.

2.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

De Raad stelt vast dat de verwerende partij zich bij de totstandkoming van de bestreden beslissing onder meer heeft gesteund op de family assessment (FA) waartoe zij de opdracht had gegeven. Het verslag werd opgemaakt na contact met het gezin van verzoeker in Albanië.

In deze FA wordt niet alleen gewezen op de moeilijke economische omstandigheden van de ouders en de ongeschiktheid van de huisvesting van het gezin, maar wordt ook gesteld door de verslaggever : *“Ik denk dat er een element van verwaarlozing is, dat voornamelijk komt door de slechte kennis van het gezin over de taken en de verantwoordelijkheden van het gezin voor elk lid.”* Op de vraag of er een reden is om aan te nemen dat er een risico is voor het kind, stelt de verslaggever dat hoewel er geen sprake is van geweld, er toch reden is om aan te nemen dat er een gevaar zou kunnen zijn betreffende hun emotionele gezondheid. Er wordt gesteld : *“Het gezin beschikt niet over de nodige capaciteiten om hun kinderen te begrijpen en te ondersteunen als ze zich in een ernstige psychische situatie bevinden;”*

Onder de hoofding *“Conclusies van de evaluatie voor de veiligheid en ondersteuning in geval het kind terugkeert (Dit gedeelte dient voor de professionele mening/evaluatie van de kinderbeschermingsmedewerker en de sociale beheerder, over het vermogen van het gezin of de gemeenschap om de terugkeer van het kind te ondersteunen)”* beoordeelt de evaluator de omgeving als onveilig of ongeschikt voor een kind.

Op de vraag: *“Gebaseerd op de mening van de evaluator welke zijn de uitdagingen en zwaktes van de familie en de gemeenschap om de terugkeer van het kind te ondersteunen,”* wordt het volgende geantwoord:

“Uitdagingen en zwaktes van het gezin die we hebben vastgesteld tijdens het interview met het gezin:

-economische moeilijkheden

-gebrek aan communicatie ouder-kind of zelfs tussen de echtgenoten. Slechte vermogen om zich uit te drukken, te luisteren en het begrijpen van de problematiek tussen elk van de leden

-het intellectueel niveau van de ouders

-moeilijkheden om de nood van de kinderen tot onderwijs te percipiëren, en psychologische en emotionele zorgen van de kinderen te accepteren

-rurale infrastructuur [...].”

Op de vraag aan de evaluator naar eventuele andere informatie die zij belangrijk acht, wordt gesteld:

“De informatie die ik belangrijk vind om te vermelden bij de evaluatie van de familie Y. verwijst naar een tragische gebeurtenis die de familie de laatste tijd is overkomen. Niet minder dan een week geleden heeft het 20-jarige meisje van het gezin het leven verlaten door zelfmoord te plegen. De reden zou naar verluidt depressie zijn geweest. Het meisje vertoonde depressief gedrag maar de familieleden konden het probleem van het meisje en haar abnormale gedrag dat zou leiden tot zelfmoord niet begrijpen”

En ten slotte, op de vraag “Gebaseerd op de mening van de evaluator, is het in het grootste belang van het kind terug te keren naar het gezin?” wordt het volgende geantwoord:

“Elk kind heeft het recht om op te groeien in een gezin en een scheiding van het gezin moet altijd als laatste oplossing worden gezien. Als er een tussenkomst zou zijn om de economische situatie van het gezin op te lossen om ze economisch en sociaal te integreren, dan zou het gunstig zijn voor de kinderen om terug te keren naar het gezin omdat ze op een delicate leeftijd zijn om ver van het gezin te verblijven”.

Hoewel de moeilijkheden in het gezin grotendeels van socio-economische aard zijn, kunnen ze niet uitsluitend onder deze noemer worden teruggebracht. Er is immers onmiskenbaar sprake van disfuncties in het gezin die de verslaggever ertoe hebben gebracht te spreken over verwaarlozing met een risico voor de emotionele gezondheid van het kind en moeilijkheden om de nood van de kinderen tot onderwijs te percipiëren en de psychologische en emotionele zorgen van de kinderen te accepteren en daarbij te verwijzen naar de zelfmoord van de zus van verzoeker. Zelfs aangenomen dat de verwerende partij kan worden gevolgd waar zij, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, stelt dat “Socio-economische overwegingen [...] op zich onvoldoende [zijn] om te leiden tot het scheiden van ouders van hun kind”, kwam het haar toe om alle elementen die raken aan het hoger belang van het kind, en zoals die blijken uit het verslag van de FA, mee in overweging te nemen. Immers, naar luid van artikel 74/16, §2, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet moet de minister of zijn gemachtigde zich ervan vergewissen dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen. Zoals hiervoor reeds gesteld, benadrukte ook het Grondwettelijk Hof de waarborgen inzake opvoeding.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt niet dat de verwerende partij daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd, nu uit niets blijkt dat de reserves dienaangaande die in het FA-verslag tot uiting zijn gekomen werden betrokken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing, en meer bepaald bij het afwegen van de voorrang die moet worden gegeven aan de hereniging van het kind met zijn gezin enerzijds en diens hoger belang in het licht van de gezinssituatie zoals die werd vastgesteld in het FA-verslag. Weliswaar wordt in de bestreden beslissing gesteld dat geen enkele Albanese instantie heeft beslist dat een scheiding tussen ouders en kind moet worden opgelegd in het hoger belang van het kind, maar dit laat de verwerende partij nog niet toe voorbij te gaan aan een aantal belangrijke elementen in het FA-verslag dat zij nota bene zelf heeft besteld en waarin met zeer concrete vraagstellingen wordt gepeild naar de gezinssituatie. Daar anders over oordelen zou dit FA volstrekt zinloos maken.

2.2.6. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve aangetoond, en het middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 januari 2020 houdende het bevel tot terugbrenging, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS